

buiten dienst

anarchistische krant • 15 mei 2010 • nr. 05 • nederlandstalige versie

Jarenlang werd ons verteld dat alles rozegeur en maneschijn was. Ook al liep er hier en daar wel wat fout in ons land, toch ging het ons zagezegd wel goed en moesten we ons maar niet te veel zorgen maken. Velen hebben geluisterd naar deze boodschap en hun geluk beproefd in meer geld proberen verdienen, een bescheiden carrière uitbouwen, niet te veel meer nadenken en genieten van een jaarlijks weekje all-in vakantie, nieuwe auto's, flitsende GSM's. Met de welwillende sponsering van alle politieke partijen en vakbonden, leek het wel of de nationale sport was geworden om te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

ONWEER IN DE LUCHT

Nu wordt het alsmear moeilijker om nog te doen alsof de lucht staalblauw ziet. Donkere wolken pakken zich samen boven onze illusies en op sommige plaatsen is het onweer al losgebarsten. Massale ontslagen, toenemende armoede, groeiende onzinnigheid van waar ze ons mee bezighouden, afbraak van de zogenaamde 'sociale verworvenheden', stijgende prijzen, alsmear meer geweld onder diegenen die het hoofd nog maar moeilijk boven water kunnen houden. Sommigen noemen het 'crisis', anderen 'de ontplofende zeepbel van de financiële markten', nog anderen 'een noodzakelijke passage om de economie weer gezond te maken'. Wat er ook van zij, één ding staat vast: de tijd van de illusies over rozegeur en maneschijn loopt op haar laatste benen.

In Europa, en ook in België, ruimt de 'blijde boodschap' van het kapitalisme en de sociale vrede die afgekocht werd door aan meer mensen toegang te bieden tot een zeker consumptieniveau, baan voor de brute wet van het overleven. Geen cadeaus meer, want de managers zien hun winsten slinken. Geen 'tolerantie' meer voor de armen, want de banken hebben miljarden aan belastingsgeld nodig om miljardenomzetten te blijven realiseren. Geen genade voor de verliezers in de eeuwige concurrentieslag, want anders zal de economie blijven slabakken. En terwijl in Griekenland tienduizenden mensen de strijd aangaan tegen deze geplande aderlating, blijft het hier in België, op een aantal opstootjes na, schrikbarend rustig.

Jarenlang hebben ze ons in slaap gesust. Ze hebben ons doen dromen over carrière maken, over het geluk dat ook wij die niet aan het hoofd staan van bedrijven, banken en instellingen, in de supermarkt zouden kunnen kopen. Ze hebben ons doen vergeten wat het is om te strijden voor iets *totaal anders*, hoe echte vrijheid smaakt. Nu schieten we wakker, de ene al wat sneller dan de andere, en staren we nog verdoofd van de slaap om ons heen. We worden wakker in een wereld waar het einde van de maand halen geen evidentie meer is. Waar we niet meer weten hoe we tegenover de veelvraat van de economie banden van solidariteit kunnen smeden. Waar volop nieuwe gevangenissen en gesloten centra gebouwd worden om de eventuele groei van de ontevredenheid onmiddellijk de kop in te kunnen drukken. Waar geen enkel stukje groen meer gevrijwaard blijft van industriële vervuiling en vergiftiging. We worden wakker en de wereld ziet er gruwelijk lelijk uit.

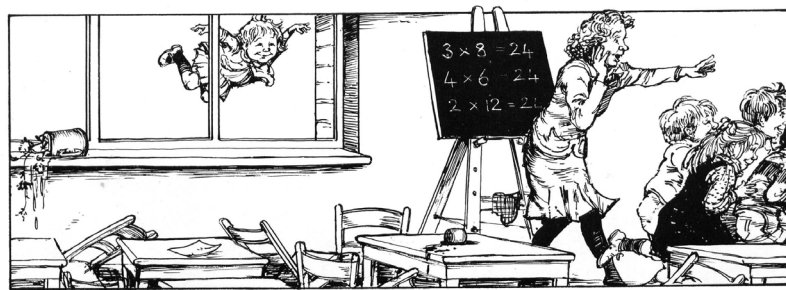
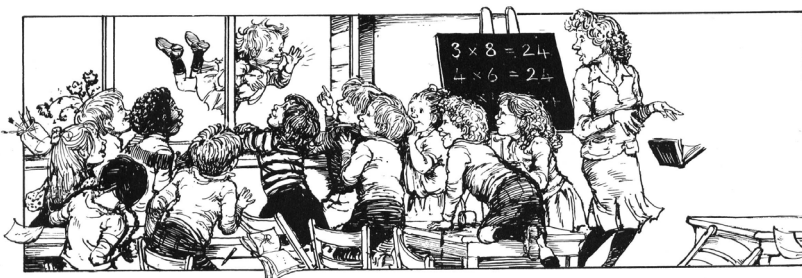
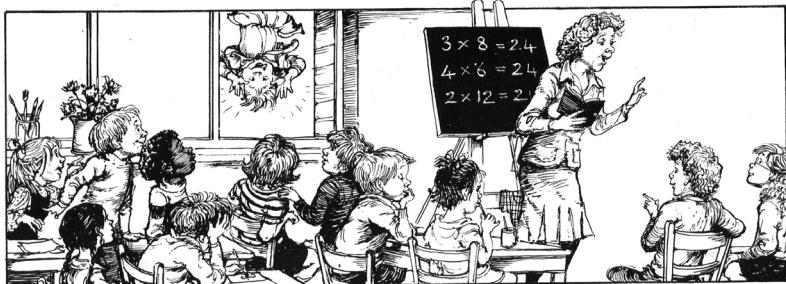
We zitten in een lastig parket. We moeten terug van nul af aan beginnen, ons bewapenen met ideeën die waarlijk de onze zijn en met manieren om te strijden die geen compromissen meer zoeken met diegenen die van deze wereld een nachtmerrie aan het maken zijn. Laten we door onze eigen revolte ook onze tijdsgenoten die nog wezenloos voor zich uit zitten te staren uitnodigen tot strijd tegen de verknechting van ons bestaan, oproepen tot de sociale oorlog tegen alle onderdrukkers en uitbuiters.

Het maandagochtendgevoel. Jaren geleden is het dat ik nog op school zat, maar ik kan het mij nog levendig voor de geest halen. Die loodzware voeten op weg naar school. Misschien dat ik het mij zo goed kan herinneren omdat het nu niet zo veel anders is. Alleen is het nu richting werkplek dat ik mij moet slepen. Dat maandagochtendgevoel beperkt zich dus niet tot de scholieren en trouwens ook niet enkel tot maandagochtend.

Een zekere Vlaamse minister van Onderwijs verbaasde er zich over dat het onderstaand pamflet geen eisen bevatte, geen concrete aanleiding had in één of andere nieuwe hervorming. Inderdaad, deze oproep heeft geen andere aanleiding nodig dan de dagelijkse sleur en haar bevelen. Deze oproep wil niets anders dan een moment van breuk omdat ze tegelijk niets en alles eist.

In de aanloop naar de aangekondigde dag werden pamfletten uitgedeeld en posters geplakt aan scholen (voornamelijk in het Leuvense). Op de schoolmuren verschenen slogans en enkele deuren bleken dichtgelijmd te zijn. Ook acht bussen van De Lijn werden beklad met opschriften die zich tegen de school richtten.

WE ZULLEN NIET ZWIJGEN! WE ZULLEN NIET LUISTEREN!

Maandagochtend, veel te vroeg. De wekker gaat. Het weekend was veel te kort en de routine zal weer beginnen.

Terug op school, ik ben weer te laat. Mijn strafblad, de agenda, wordt weer bijgevuld. Speeltijd (pauze), het vaste uur van “vrijheid”. We lijken wel gevangenen. Altijd de schrik om gepakt te worden. Wanneer we roken, rondlopen in de gebouwen of tegen de regels ingaan.

Terug in de klas, huiswerk niet gemaakt. Dit zal ik wel aan mijn punten voelen, de punten waarmee we worden geklasseerd op basis van ons handelen, ons denken en ons doen.

Het laatste lesuur, ik denk aan vrijheid. Nog vele dagen afzien voor het weer vakantie is. Twee maanden de vrijheid proeven en dan weer gehoorzamen.

De bel gaat, het signaal van verlossing. Maar thuis ligt de stapel boeken op mij te wachten. Wat op school niet kan, moet thuis dan maar.

Ik denk aan morgen, morgen zal op gisteren lijken zoals gisteren op vandaag lijkt. De routine van gehoorzamen, uren lang luisteren naar de onzin die ons vertelt hoe we ons moeten gedragen. Eén voor één worden we opgeleid tot dezelfde werktuigen.

We zijn het beu!

We zijn het beu om te gehoorzamen, te luisteren en gestraft te worden als we dit niet doen.

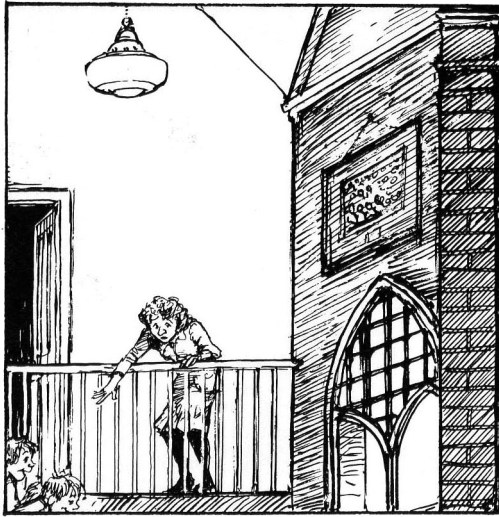
We zullen niet zwijgen, we zullen niet luisteren.

WE ROEPEN OP TOT VERZET!

Maandag 10 mei wordt een dag vol plezier, de dag waarop we doen wat we willen. Een dag waarop we leren wat de school ons niet kan, de vrijheid ontdekken!

Gewettigd of ongewettigd afwezig, wees niet op school. Doe waar je zin in hebt!

GESPREK

Woensdagnamiddag. 14 uur. M. zit op de trap voor zijn huis wanneer B. voorbij komt en zich naast hem zet.

B.: Hey! Hoe gaat het? Ik heb u al een paar dagen niet meer gezien...

M.: 't Ging niet zo goed. Ik had ambras op school en de directeur heeft mijn ouders gebeld en die, nou ja, je weet wel...zijn een beetje doorgeflipt.

B.: Zeg, wat heb je gedaan dan? Zo erg kon het toch niet geweest zijn.

M.: Daar gaat het niet over, dat weet je toch zelf. Je bent toch ook maar een paar jaar de school uit. De leraren kunnen het gewoon niet aan als je je tegen hen verzet, dat is het probleem. Maar ik kan ze mijn gedachten toch niet laten verbieden...

B.: Wees nu toch eens een beetje duidelijk. Wat is er nu eigenlijk gebeurd?

M.: Nou ja, we hadden deze week zo'n projectweek, weet je, rond verschillende onderwerpen; werkloosheid, geweld bij jongeren enzovoort. De leraar was urenlang aan het lullen over opstanden in verschillende wijken en de toename van geweld op straat. Hij liet ons ook kranten en delen van tv-uitzendingen zien. Zogezegd om ons duidelijk te maken wat de wereld over jonge mensen denkt die zo'n dingen doen, of weet ik het. Toen heb ik gezegd dat de mening van de media mij niet interesseert. Dat ze sowieso alleen maar komen aandraven met wat de flikken zeggen of met wat de publieke opinie wil horen. Hij vroeg me welke mening me dan wel interesseert. Ik zei, de mening van diegenen die nog voor hunzelf kunnen denken en niet zomaar nazeggen wat hen voorgedezegd wordt. En dat we die hier op school niet echt vaak te horen krijgen. Dan werd hij woedend en zei hij dat het genoeg was nu. Ik antwoordde dat dit er nu een uitstekend voorbeeld van was. Daarop smet hij mij uit de klas en stuurde hij mij naar de directeur. Maar daar ben ik niet naartoe gegaan...

B.: Ai! Weet je, ik had ook een hele tijd problemen met mijn leraren op school. Maar op een bepaald moment ben ik gewoon gestopt overal amok over te maken. Ik wou gewoon mijn diploma niet op het spel zetten. Als je dat niet haalt ben je echt de pineut.

M.: Ja, dat zeggen ze ook altijd tegen ons. Maar ook al halen we allemaal dat diploma; wat dan?!

B.: Kijk, ik ben je vriend. Ik snap dat het ergens kei rot is. 't Is voor mij toch hetzelfde. Maar wat wil je doen? Je moet toch later van iets kunnen leven.

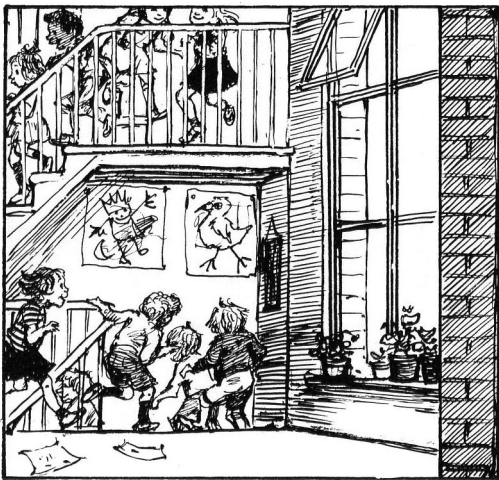
M.: Maar, vind je het dan niet bizar dat we 12 jaar naar school moeten gaan om *later van iets te kunnen leven*? Maar waarvoor dan? Gewoon om te werken? Ons eten, drinken en de huur te betalen? Dat kan toch niet alles zijn! Echt man, ik heb nu al bijna geen tijd meer voor al de dingen die ik graag doe. Of voor de dingen die ik echt zou willen leren. Net die dingen die kei belangrijker voor me zijn. Hoe kunnen zij nu weten wat goed voor mij is?

B.: Ik weet het niet. Maar ik ben vrij zeker dat jouw ouders nog vaker telefoontjes zullen krijgen als je doorgaat met alles in vraag te stellen. En dat is niet alleen op school zo.

M.: Dat is het net. Ze willen helemaal niet dat we echte vragen stellen. Een paar dagen geleden heeft een meisje op school aan een leraar gevraagd wat hij erover denkt dat vijf straten van haar huis, de mensen in villa's wonen, sommigen zelfs een oprit hebben en elkeen met de nieuwste duurste auto rijdt, terwijl zes huizen verder in de andere richting, de drie meisjes van de familie daar in een kamer en de twee jongens in de living moeten slapen. En dat als het regent ze soms de hele dag met natte broeken rondlopen omdat ze er elk maar ééntje hebben. Weet je wat de leraar geantwoord heeft? *Armen en rijken zijn er altijd al geweest. Dat lijkt inderdaad misschien niet helemaal eerlijk maar het is nu éénmaal een feit.* Wat hij eigenlijk wil zeggen is dat we er gewoon mee moeten leren leven. Dat we er beter niet verder over nadenken. Snap je? Ze willen wel dat we zogezegd voor onszelf denken en initiatief nemen. En als we woedend zijn of droevig omdat we voelen dat keiveel dingen gewoon niet okee zijn in ons leven, dan komen ze af met het ene of andere project, waarmee ze ons willen bezig houden. Om de wijk op te knappen of wat dan ook. Om onze gedachten terug een structuur op te leggen. Om ons te kalmeren. Maar als dit dan nog altijd niet helpt, als we ons nog altijd opgesloten voelen, als we gewoon iets helemaal anders willen, dan begint men ons opeens als een probleem te beschouwen. Als iets storends.

B.: Weet je waar ik vaak aan denk? Als ik alles en vooral mijn werk kei beu ben? Dat ik graag gewoon weg zou willen gaan. De wereld gaan zien. Talen leren opdat ik met de mensen daar kan praten. Iets anders zien, snap je, met mijn eigen ogen. Dat zou ik graag doen.

M.: Ja. Gewoon kunnen doen wat je wil. Doen wat je als belangrijk beschouwt. Omdat het toch mijn leven is. Allez man, dat is toch niet iets bizar of zo. Al de rest wel.

GESJOEMEL EN WEER FOLTER IN DE GEVANGENIS VAN VORST

Sinds enkele maanden probeert de directie van de gevangenis van Vorst zich aanzienlijk te verrijken op kap van de gevangenen. Een ingenieus systeem dat reeds in januari aan de kaak werd gesteld. Ze laten gevangenen dertig euro per maand betalen voor een televisie, maar sinds de introductie van de digitale televisie, kunnen ze nog maar twee zenders ontvangen. Op die manier steekt de gevangenis een hele hoop geld in haar zakken, omgerekend enkele duizenden euro's per maand. Begin mei protesteerden gevangenen uit twee vleugels door de binnenplaatsen te blokkeren en te weigeren terug te gaan naar hun cellen. Nadien werden allen die deelgenomen hadden aan dit protest collectief gestraft met 'strikt celregime' (geen douches, geen telefoon, geen wandeling, geen bezoek...). Dit soort gesjoemel tiert welig in de gevangenis. In Vorst bijvoorbeeld is het een publiek geheim dat cipiers voedingswaren onttrekken aan de kantine en de keuken, naar huis gaan met lakens, ondergoed en onderhoudsproducten,... waardoor de gevangenen over nog minder kunnen beschikken. Niet dat wij iets tegen diefstal hebben, maar stelen van gevangenen, van wie ze proberen reeds zoveel *af te nemen*, is ronduit degoutant en heel wat anders dan de kluis van een bank leegroven. Daarnaast weet iedereen dat de cipiers binnen de gevangene-

nismuren de grootste drugstrafikanten zijn, zich verrijken door heroïne en andere drugs te verkopen en zo profiteren van de wanhoop van gevangenen.

Ondertussen werd de schorsing van de commissaris van de politiezone Zuid die zich, samen met zijn manschappen, bezighield met het mishandelen en folteren van gevangenen tijdens cipiersstakingen, ingetrokken. De flinke folteraar is nu terug aan het werk in dezelfde politiezone. Nog maar een week daarvoor hadden politieagenten uit Vilvoorde beslist om zich wat te 'amuseren' met een gevangene. Ze kwamen hem halen uit de gevangenis van Vorst voor een reconstructie en het hele traject lang hebben ze zich bezighouden met zijn op de rug gehandboeide handen naar boven te trekken en zo een vreselijke pijn te veroorzaken. Ze kregen hun folterspelletje terug in hun gezicht toen ze de gevangene zijn handboeien onttrokken in de inkomhal van de gevangenis. De gevangene sloeg één van de agenten het ziekenhuis in, vier andere agenten liepen lichte verwondingen op. De inkomhal hing vol met bloed van de folteraars. Ziedaar een duidelijke en directe reactie van iemand die zich niet heeft laten doen; moge hun geweld altijd en overal hard terugslaan in hun bakkes.

%

50 PROCENT

Uit een navraag van de Kamer van Koophandel onder hun leden blijkt dat zowat de helft van de bazen (bedrijfsleiders, bankiers, juweliers, winkeliers, handelaars enzovoort) in Brussel reeds overvallen geweest is. Ze beklagen zich over het huidige klimaat in Brussel, waar volgens de statistieken van de eerste maanden van 2010 van de Federale Politie zowat vijf gewapende overvallen per dag plaatsvinden. Daarenboven moest de politiebaas eveneens toegeven dat dit soort criminaliteit moeilijk te bestrijden valt, omdat het werkelijk *iedereen* kan geweest zijn. De keuze om het geld te gaan halen waar het in overvloed aanwezig is, is – alleszins op dit moment – niet langer het exclusieve terrein van een crimineel milieu of van het 'klassieke' banditisme waar het over het algemeen wemelt van de klikkers en manipulatieve spelletjes. Het is een manier

om geld bij elkaar te krijgen. Daarnaast was het altijd al, en is het nog altijd een mogelijke keuze voor iedereen die daarenboven iets anders met zijn leven wil aanvangen dan gaan werken of op zoek zijn naar werk; die zijn tijd niet langer wil laten bepalen door het ritme van het systeem. Of dat nu is door diefstallen in supermarkten, overvallen bij de rijken of weigeren om rekeningen of de huur te betalen. Want de echte dieven, de echte overvallers, zijn diegenen die onze levens afpakken, die ons doen bukken voor een aalmoes, die onze verlangens verstikken met de luchtspiegeling van technologische gadgets en de rotzooi in de winkelrekken. Niet langer eindeloos afwachten tot op een schone dag de rijkdom wat eerlijker verdeeld zou zijn. Hier en nu leven, jezelf hier en nu bevrijden van de tirannie van de arbeid, het geld en de autoriteit, en daarmee is het meeste gezegd...

Solidair bezoek aan het Griekse toerismebureau • Mensen stormden binnen in het Griekse toerismebureau (in Brussel) en smeten olie over de computers, verf en huisgemaakte stinkbommen en een tekst; "...We zijn ongewone klanten die gekomen zijn om een deel van de weg te delen met de mensen die de paden van de revolutie gekozen hebben. De ticketjes enkele richting voor de woedenden, en in het bijzonder voor de anarchisten, naar de cellen van de Griekse Staat zullen de aan de gang zijnde sociale explosie niet ontmantelen... Vrijheid voor de gevangenen anarchisten! Vrijheid voor iedereen!"

Besix Tower • Onbekenden zijn binnengedrongen op de werf van de Antwerpse London Tower. Binnen brachten ze verschillende vernielingen aan. De werken aan de London Tower worden ondermeer uitgevoerd door het bedrijf Besix, eveneens bouwer van een nieuw gesloten centrum in Steenokkerzeel.

Geen geluk • Al voor de derde keer werd een auto van bouwondernemer Patrick Cleemput uit Aalst in brand gestoken. Deze keer was het zijn Mercedes.

Graffitigolf • Het centrum van Leuven werd ondergespoten met slogans. Op de gevel van een school verscheen een oproep tot een scholierenstaking op 10 mei. Ook op de gevel van de hulpgevangenis werden slogans aangebracht. Aan de Vaart werd een tekst gespoten op een voormalig kraakpand; 'No State' en 'Tegen staat en kapitaal' staat daar te lezen.

Immense brand • In de industriële zone TTS in Temse woedde een zware brand. Het vuur verwoestte onder meer een gedeelte van een gebouw van 8000 m² van het transportbedrijf van Gilbert de Clerk, het verdeelbedrijf van Bruno Meersman en nog andere.

Vandaag niet winkelen • In het duister van de nacht staken onbekende handjes de supermarkt Spar in Rillaar in de fik. Het vuur deed een deel van het dak instorten en verwoestte bijna de hele stock. Het zal nu weer even duren voor Spar haar koopwaar weer kan proberen slijten aan de consument en diegenen betrappen die er niet voor willen betalen.

WAAR WACHTEN WE OP?

Al sinds enkele maanden is er een strijd aan de gang tegen de bouw van een nieuw gesloten centrum voor illegalen in Steenokkerzeel, vlakbij Brussel. Er zijn vele redenen en manieren om te vechten tegen een wereld die gesloten centra bouwt om de overvloedigen het land uit te wijzen. Een wereld die mensen op de vlucht jaagt, hen tolereert zolang ze hen kan uitbuiten en hen deporteert wanneer de economie hen niet meer nodig heeft, ze een gevaar vormen voor de gevestigde orde of om de andere papierlozen en armen schrik aan te jagen. De strijd tegen de bouw van het nieuwe gesloten centrum is dus onlosmakelijk verbonden met andere terreinen waarop het sociale conflict zich laat voelen.

Na jaren van verzet van sans-papiers (door middel van betogingen, bezettingen en hongerstakingen) had de Staat eindelijk haar antwoord klaar voor al diegenen – en het zijn er niet weinig – die bereid waren om de strijdbijl te begraven en aan de onderhandelingstafel aan te schuiven. De meerderheid van de sans-papiers in verzet koos toen voor de *politiek*. Dat gaf aanleiding tot de eindeloze discussies van de hoge heren over een regularisatie. De uiteindelijke regularisatie is dan ook een samengaan van een manier om het gewoel rond deportaties en gesloten centra te kalmeren en de noden van de Staat om meer grip te krijgen op de migratie; een migratie die volgens hen moet afgestemd worden op de noden van de economie aan goedkope en gewillige arbeidskrachten. Tegenover de regularisatie staat de verdere uitbouw van de deportatiemachine, met dus ondermeer de bouw van een nieuw gesloten centrum in Steenokkerzeel.

De Staat heeft er alles aan gedaan om dat zoveel mogelijk te verdoezelen, maar er is iets 'bijzonders' aan dit nieuwe centrum. Het zal er anders uitzien dan de bestaande gesloten centra. Waarom? Omdat de voorbije jaren in de verschillende gesloten centra tientallen revoltes, agressies tegen cipiers en ontsnappingen hebben plaatsgevonden, tot en met de verwoesting van een groot deel van het gesloten centrum 127bis door een gecoördineerde brandstichting op middernacht. Daarom wil de Staat nu een specifieke structuur, aangepast om diegenen die rebelleren af te zonderen van de rest en uitgerust om de rebellie zo goed als mogelijk de kop in te drukken. Daarom staat de bouw van dit nieuwe centrum, met haar individuele cellen, niet los van de dynamiek van revolutie die zich de voorbije jaren ontwikkeld heeft in de kampen van de Staat.

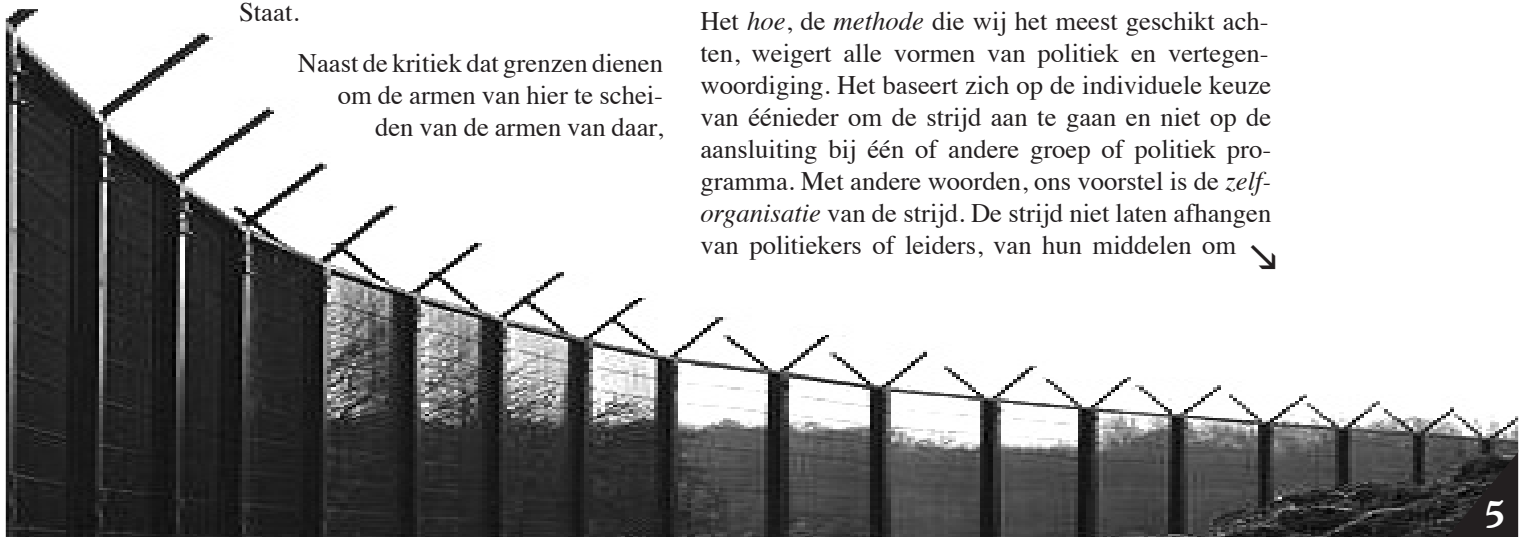
Naast de kritiek dat grenzen dienen om de armen van hier te scheiden van de armen van daar,

en zo mogelijk *tegen elkaar op te zetten*, gaat deze strijd ook over het veranderende karakter van de migratie; probeert ze de vinger te leggen op een tendens die de komende jaren mogelijks de toon zal zetten. De migratiestromen blijven groeien en zijn, zelfs voor de

Staten met hun enorme politiediensten en technologische afweer, moeilijk te controleren. Opgejaagd door armoede, milieuverwoesting, burgeroorlog en onderdrukking wordt de Middellandse Zee voor vluchtelingen al heel wat minder onoverbrugbaar; worden de prikkeldraad en de grenswachten een overkomelijk obstakel. De duizenden armen die er zo jaarlijks bijkomen, drukken samen met de veranderingen binnen de economie zoals de huidige 'crisis', op de zogenaamde 'sociale verworvenheden'. Alsmeer mensen, met papieren en zonder, zullen *uit de boot vallen* omdat ze simpelweg niet nuttig zijn in de ogen van de economie. De strijd tegen de bouw van dit nieuwe kamp, tegen deze concrete realisatie van de hernieuwde *uitsluitingspolitiek*, is een mogelijkheid om opnieuw en in meer heldere termen te beginnen praten over de keuze om te vechten tegen een maatschappij die verdeeld is in arm en rijk, in onderdrukte en onderdrukker. Een poging die zeker niet ijdel is in een tijd waar de ontevredenheid en woede alsmeer meer opgelijfd wordt in nationalismes die mensen tegen elkaar opzetten; in religies die de onderwerping prediken; in de ideologie van de goede burger die aan éénieder voorstelt om flik zonder uniform te worden.

De strijd tegen de bouw van dit nieuwe gesloten centrum komt dus niet uit de lucht vallen. Maar dan komt een andere belangrijke vraag op de proppen, een vraag die niet los staat van onze eigen verlangens, dromen en ideeën, een vraag waarop de antwoorden slechts suggesties en aanwijzingen kunnen zijn: hoe? Hoe de bouw van dit nieuwe gesloten centrum verhinderen en stokken in de wielen steken van de deportatiemachine?

Het *hoe*, de *methode* die wij het meest geschikt achten, weigert alle vormen van politiek en vertegenwoordiging. Het baseert zich op de individuele keuze van éénieder om de strijd aan te gaan en niet op de aansluiting bij één of andere groep of politiek programma. Met andere woorden, ons voorstel is de *zelforganisatie* van de strijd. De strijd niet laten afhangen van politiciers of leiders, van hun middelen om ↘

↘ tot onderhandelingen te komen met de Staat (zoals 'anders' stemmen bij verkiezingen, petitie's, dialoog aangaan met de verantwoordelijken voor de bouw van het centrum), maar *zelf* in handen te nemen. Dit is een manier om de bouw van het gesloten centrum *zelf* en op een *directe manier* te stoppen. Alleen zo kunnen we strijden voor een *effectieve* verhindering van de bouw van dit nieuwe centrum en vermijden te belanden in een dialoog met de Staat over een eventuele humanitaire aanpassing van de bouwplannen.

Maar deze zelforganisatie (die niet zozeer tot stand komt door één of ander comité of groep te organiseren, dan wel door momenten van ontmoeting, discussie en uitwisseling van ideeën mogelijk te maken) is niet het doel op zich. De bedoeling is niet om allemaal gewoon wat meer over het nieuwe gesloten centrum te praten, om het te bekritisseren en dan met een gerust hart te gaan slapen. Nee, de zelforganisatie is gericht op handelen, op *actie*.

Om actie mogelijk te maken, is het nodig om de vijand in al zijn concreetheid te zien. Dat het niet *een bedrijf* is dat het nieuwe gesloten centrum bouwt, maar wel het bedrijf Besix, Valens, Michiels enzovoort. Dat het gesloten centrum niet *een hoop tralies* is, maar functioneert doorheen cipiers die namen en adressen hebben, doorheen catering- en kuisbedrijven die er geld mee verdienen zoals ISS Cleaning en Sodexo, doorheen dokters die de gevangenen verdoven en toedekken wanneer een gevangene door cipiers in elkaar geramd werd. Dat de beheerders ervan, de Dienst Vreemdelingenzaken, alle politieke partijen en instellingen, de Europese grensbewakingsorganisaties, geen abstracties zijn maar bestaan uit concrete personen die de deportatiemachine organiseren. Zulke informatie zo breed mogelijk laten circuleren is en blijft een fundamenteel onderdeel van elke strijd. Een fundamenteel onderdeel, maar niet alles...

Want zulke ideeën vertalen zich in de bewegingen van onze handen en voeten. Onze wil om de strijd aan te gaan zoekt naar aanknopingspunten in de fysieke wereld. Er zijn vele interessante mogelijkheden, maar één ervan is bescheiden, eenvoudige en herhaalbare aanvallen tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de bouw van het nieuwe centrum en de radertjes van de deportatiemachine. Deze methode biedt aan éénieder de mogelijkheid, op de manier die hij of zij het meest gepast acht, om de strijd aan te gaan *in eerste persoon*. En deze aanvallen spreken niet alleen over de strijd tegen het gesloten centrum. Ze spreken op een manier die alle dialoog met de vijand weigert en de sociale strijd niet ziet als een politiek spektakel, als een *affaire* van politieke partijen en vakbonden, maar als

een direct conflict met diegenen die onze levens indijken. Naarmate zulke aanvallen, verzet tijdens identiteitscontroles, weigering van de bureaucratie die via allerhande documenten onze levens in haar banen stuurt, doorbreking van valse categorieën zoals autochtonen en allochtonen, nationaliteiten en etnieën, sabotage van het mechanisme van de uitbuiting van sans-papiers en van iedereen, zich uitbreiden, verspreiden en anderen aansporen, beginnen de zandkorrels het lopen van de deportatiemachine grondig aan te tasten. Laten we er dan ook voor zorgen dat er geen vervangstukken meer beschikbaar zullen zijn.

Het mooiste van elke strijd die zich niet laat inlijven door de *politiek*, is zonder twijfel dat die de sociale rollen overhoop haalt. In een wereld die ons allemaal in hokjes steekt, het grootste deel van onze dag opsluit op het werk, in één of andere file of achter het fornuis, breekt de strijd deze doodse routine open. Het mooiste van het gevecht is dat je jezelf leert kennen, dat je kan groeien in ideeën en praktijken, dat je banden kan smeden met anderen die anders zijn dan al het mottige dat deze maatschappij ons aanbiedt. Daarom is deze strijd geen wanhopig achterhoedegevecht, maar een woedende uiting van vreugde. Daarom is deze strijd de moeite waard om gestreden te worden.

Bankautomaat • In Tienen werd een bankautomaat van de KBC vernield. Twee dagen later verschenen in de buurt slogans op enkele winkelgevels.

Actieve werklozen? • Enkele tientallen werklozen hebben 's morgens geprobeerd om het hoofdkantoor van de RVA te bezetten die werklozen controleert, verplichtingen oplegt en eventueel schorst. De politie verhinderde de poging tot bezetting.

Actiris heeft niet veel vrienden • In Sint-Agatha-Berchem, in Evere en in Oudergem werden bij drie kantoren van Actiris de ramen ingesmeten, de gevels opgefleurd met graffiti's tegen werk. Actiris is de Brusselse dienst die werklozen probeert jobs aan te smeren, hen bestookt met onzinnige uitnodigingen en hen verklikt aan de RVA wanneer ze 'niet genoeg hun best doen'. De werkers van de nacht lieten slogans achter zoals "Werk nooit meer", "Lang leve het werk van de nacht!" De weken daarvoor hebben voortvluchtigen van de loonarbeid reeds ingebroken in het Actiris-kantoor van Elsene en in Vorst werden al hun ramen vernield waardoor het kantoor tijdelijk gesloten moest worden.

Autohandelaars uit stock • In Overijse en Sint-Pieters-Leeuw, in de rand van het Brusselse, werd brand gesticht bij twee autohandelaars. Verschillende auto's op hun parkings gingen in vlammen op waardoor de stock aan rijdende koopwaar nu wat bescheidener geworden is.

Vandaag niet winkelen² • In Waremme werd 's nachts brand gesticht aan een Champion-supermarket. De schade was erg beperkt.

Ondertussen in het land van Mobib • De MIVB blijft maar last hebben van vandalisme tegen de nieuwe toegangspoortjes die het reizigers moeilijker zouden moeten maken om zich gratis doorheen de stad te verplaatsen. De toegangspoortjes, net zoals het elektronische Mobib-chipkaartabonnement, zullen het daarenboven vergemakkelijken voor controlediensten allerhande om op elk moment van de dag te weten wie naar waar gaat. De schade aan de nieuwe poortjes loopt intussen al op tot meer dan 60000 euro.

Werk is vooral een compromis dat we sluiten om financieel te kunnen overleven. Omdat we de manier waarop de wereld nu in elkaar zit zelf nooit gekozen hebben, en omdat we zijn opgegroeid met de boodschap dat we er slechts in kunnen zwemmen of verzuipen.

Werk steelt onze tijd en energie! Probeert een hallucinant groot deel van onze bezigheden te bepalen en constant ons lichaam en ons verstand op te eisen.

Werk probeert ons ervan te overtuigen dat het onze identiteit is. Als men je vraagt wat voor iemand je bent, wil men vooral horen wat je werk is. Want naast werk blijft er al snel weinig over.

De sociale status staat of valt ook met werk. De samenleving maakt ons duidelijk dat we geen zak waard zijn als we niet aan het werk zijn, en dat we ons best zo snel mogelijk schikken zoals iedereen.

Werk tracht voortdurend verwarring te scheppen door ons te doen geloven dat de belangen van de bazen ook onze belangen zijn. Dat we een deel van het bedrijf zijn, dat we blij moeten zijn als het goed gaat (en er veel winst gemaakt wordt), en dat we een tandje moeten bijzetten als het minder gaat.

Werk zal ons desalniettemin altijd blijven behandelen als gebruiksvoorwerpen. Als de cijfers het vragen worden we gedumpt, en kunnen we onze waardigheid weer ver weg steken om onszelf aan iemand anders te kunnen verkopen.

Werk is waarvoor we zitten zweten in de wachtzalen van de VDAB (Actiris) of in de verhoorkamers van de RVA (ONEM). Als een berekend reserveleger moeten we ons steeds bereid tonen om naar de pijpen te dansen van vraag en aanbod. En als we dit niet doen is er altijd nog de financiële stok achter de deur.

Werk is waar arbeiders op spuwen wanneer ze de machines saboteren om voor die dag naar huis te kunnen gaan.

Werk is wat overtuigde doppers in alle talen proberen vermijden, met behulp van vervalste sollicitaties en creatieve leugens.

Werk is wat overvallers weigeren wanneer ze het geld gaan zoeken waar het in hoopjes opgestapeld ligt. Bij de banken of juweliers, bij diegenen die rijk worden op de rug van anderen.

Werken is waar ze ons altijd meer en langer proberen toe dwingen, als soldaten, om de heilige economie te redden van een ondergang. Een economie van producten en diensten die ons misschien niet interesseert maar ons toch chanteert, en ons allen probeert te doen plooiën.

Laten we de chantage weigeren. Laten we frauderen, stelen en saboteren! Laten we de economie kapot maken en de wereld veranderen.... Opdat we in ons verzet weer kunnen ontdekken wat vrij ademen betekent.

Villa's verpest natuurschoon •

Vroeg in de ochtend werd de poort en garage van de Minister van Defensie geramd. De aanvaller werd opgepakt en verklaarde dat hij zich op die manier wilde verzetten tegen de milieuverloeding. Zijn aanhouding werd onlangs met een maand verlengd en ze sturen hem een psychiater op zijn dak.

Auto-industrie niet geliefd •

Onbekenden hebben 's nachts vijf auto's in brand gestoken bij de autohandelaar Geurts Car Center in Genk. Maar het vuur beschadigde ook nog andere wagens van het Car Center, de omheining en de gevel van het gebouw zelf. Geurts Car Center is een officiële dealer van Opel-wagens. In de fabriek Opel-Antwerpen is trouwens nog altijd een, zij het vrij lauwe, conflict aan de gang tussen de arbeiders en de directie die de fabriek gaat sluiten.

Niet naar school •

Een aantal schoolzieke speelvogels staken 's nachts delen van het Koninklijk Atheneum in Chimay in brand. Ze viseerden meer specifiek één van de twee lerarenzalen, die volledig uitbrandde. Vele klaslokalen raakten zwaar beschadigd door het vuur, de rook en het bluswater.

Fascisten krijgen op hun bek •

Terwijl in Oudenaarde het etalage-raam van het lokale kantoor van de fascistische partij Vlaams Belang vakkundig vernield werd, werd in Charleroi de feestzaal waar het Waalse Nation een zogenaamd 'identitair 1-meifeest' wilde houden, volledig beklad met slogans tegen grenzen, naties, Staten en fascisten.

Onveiligheid •

In Asse brandde 's nachts een wagen van de securityfirma G4S Securitas volledig uit. Ook de privé-wagen van de security-agent ging in vlammen op.

Stad Gent •

Twee wagens van de Gentse stadsdienst werden in brand gestoken. De dader(s) klommen over een omheining om tot bij de wagens te geraken. De wagens brandden volledig uit.

Pret in Rogier •

Twee agenten van de Federale Politie werden door een vijftigtal jongeren in het metrostation van Rogier in de val gelokt en serieus in elkaar geslagen. Twee jongeren werden nadien jammer genoeg opgepakt.

Tegen de muur.

Je staat tegen de muur gedrukt. De loop van een geweer in je rug. Geen kant meer uit. "Op je knieën" sist de stem van achter je. Benen van elastiek, een hart dat giert doorheen je lijf. Zweet, want je weet dat op de knieën gaan betekent dat de loop ter hoogte van je hoofd komt staan. Eén knal en je bent eraan.

Daar sta je, tegen de muur gedrukt, in een leven, een leven dat je kop kan breken. Geld nodig, maar je hebt het niet, en overal waar je komt vragen ze erachter. Je bent als een vreemde in de uitgestrekte stad. Geld nodig, maar je hebt het niet en overal waar je komt vernederd worden, moeten wachten in de rij, jezelf bewijzen, anderen wijsmaken hoe goed je je best wel niet deed om werk te zoeken, hoe braaf je wel niet luistert, "ja" knikt en naar beneden kijkt. Net als voor de rechtbank, waar we belanden wanneer we onze rekeningen niet betalen, waar we kunnen belanden wanneer we pakken wat we nodig hebben, wanneer we stelen.

"Maak me niet kapot, laat me leven.", een prevelende smeekbede om genade aan diegene die je het nauw indrijft. Wie is dat toch, waarom? Waar komen die muren vandaan en de mensen die er wel bij varen? Zoveel keren al, stond je daar, tegen die muur of een andere, hopen dat degene die de plak zwaait goed gehumeurd is vandaag. Want de wereld zet je vast. Je krijgt slaag, omdat je kind bent, vrouw bent, arm, migrant of sans-papier. Opdat zij verder kunnen, met het bouwen van hun rijk, hun muren, het uitdelen van functies van deurwachters, cipiers, security. Opdat ze nog rijker kunnen worden, opdat ze kunnen controleren. Omdat het hen goed uitkomt dat wij elkaar verneuken.

Daar sta je, tegen die muur, en je voelt je klein. Waar is je trots naartoe? Waarom die angst voor zij die macht op je uitoefenen, waarom hun voeten kussen? Daar sta je, je voelt je klein... tot er iets knapt diep in jou. En je denkt... *Deze maatschappij is de mijne niet, voor mijn problemen kent ze geen oplossing.* Je geloof in deze wereld gaat voorgoed verloren, elke band met deze maatschappij voor altijd voorbij. Je verdriet en het gevoel van onmacht ruimen plaats voor woede en de beslistheid klappen uit te delen. *Dit spel speel ik niet langer mee. Ik eis de macht over mijn leven op.* En dan krijg je vleugels...

Je elleboog schiet naar achter en raakt de keel van de deurwachter die daar staat. Met de andere hand grijp je z'n geweer en duwt het in een seconde tegen zijn slaap. *Die muur, die gaat eraan.* Hij schrikt, want zijn functie bestaat erin te vernederen, te intimideren, te dreigen, te chanteren. Daardoor voelen mensen zich vanzelf wel klein. Maar op verzet is hij zelden gestoten. Hij schrikt, net als zijn meesters, die zich laten beschermen door hekken en politie, rechtbanken en gevangenissen. Hij schrikt en jij duwt 'm met z'n kop tegen de muur. *Die muur, die blaas ik op en als jij ertegen blijft plakken om jezelf en deze wereld te beschermen, vlieg je mee de lucht in.* Je gezicht tegen zijn oor en je spuwt de woorden erin: "Geen andere keuze dan mijn revolte. Te veel drugs, te veel doden, te veel problemen, gevangenis, ongeluk. Ik wil leven en dus... Geen andere keuze dan mijn revolte, niet ik, maar deze wereld moet kapot."

Een knal doorbreekt hoe de dingen normaalgezien gaan. Vandaag was jij het niet die klappen kreeg, maar de maatschappij die je klein wil. Je stapt weg en gaat slapen. De volgende ochtend wordt je wakker met een zacht gevoel. *Mijn lot, probeer ik in mijn eigen hand te houden.* Je staat op, bent vertrokken. Op zoek, op weg...

agenda

- Woensdag 19 mei om 18u

Volxkeuken

Eerste volxkeuken in het nieuwe kraakpand van Leuven. Andere activiteiten in de nabije toekomst; infotheek, bar, cinema...

Weldadigheidsstraat, Leuven

- Zaterdag 29 mei om 14u

Lawaaidemo voor het gesloten centrum van Merksplas

In België zijn er 6 gesloten centrum waar migranten worden opgesloten om hen naar hun land van herkomst terug te sturen. De gesloten centra zijn een schakel in het systeem van uitsluiting Kapelstraat, Merksplas (provincie Antwerpen)

colofon

Buiten dienst is een anarchistische krant die ongeveer om de drie weken verschijnt. Deze krant is gratis en komt zowel in het nederlands als het frans uit.

Reacties, vragen en bijdragen: hors.service@hotmail.com.

Als je wil helpen verdelen, stuur dan een mailtje naar bovenstaand adres.

krantbuitendienst.blogspot.com

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com